

גשר פיצי'וגין

א. פירניאק

בדרך הביתה מבית הספר אהבו הילדים
לדמיין מעללים.
"טוב היה להציל ילד בשריפת בית" אמר
אחד.

"טוב היה לדוג זאב-מים גדול" אמר שני
"מיד ידעו עליך."

וסימה פיצי'וגין לא חשב כלל על דברים
כאלה. הוא היה נער שקט ושתקן.

כמו כל הילדים של הכפר, סימה אהב
ללכת לבית הספר בדרך קצרה מעל
הנהר ביסטריצה. היה זה נהר קטן

שהתפתל בין החופים וקשה מאוד היה
לקפוץ מעליו. לפני שנה תלמיד אחד לא
הצליח לקפוץ לגדה השניה ונפל פנימה.
אחר כך שכב בבית חולים. ובחורף נערות
עברו על קרח דק מדי ומעדו. נרטבו.
ואחר כך היו צעקות עד לב השמיים.
אסרו על הילדים להשתמש בדרך
הקיצור. אבל איך אפשר ללכת בדרך

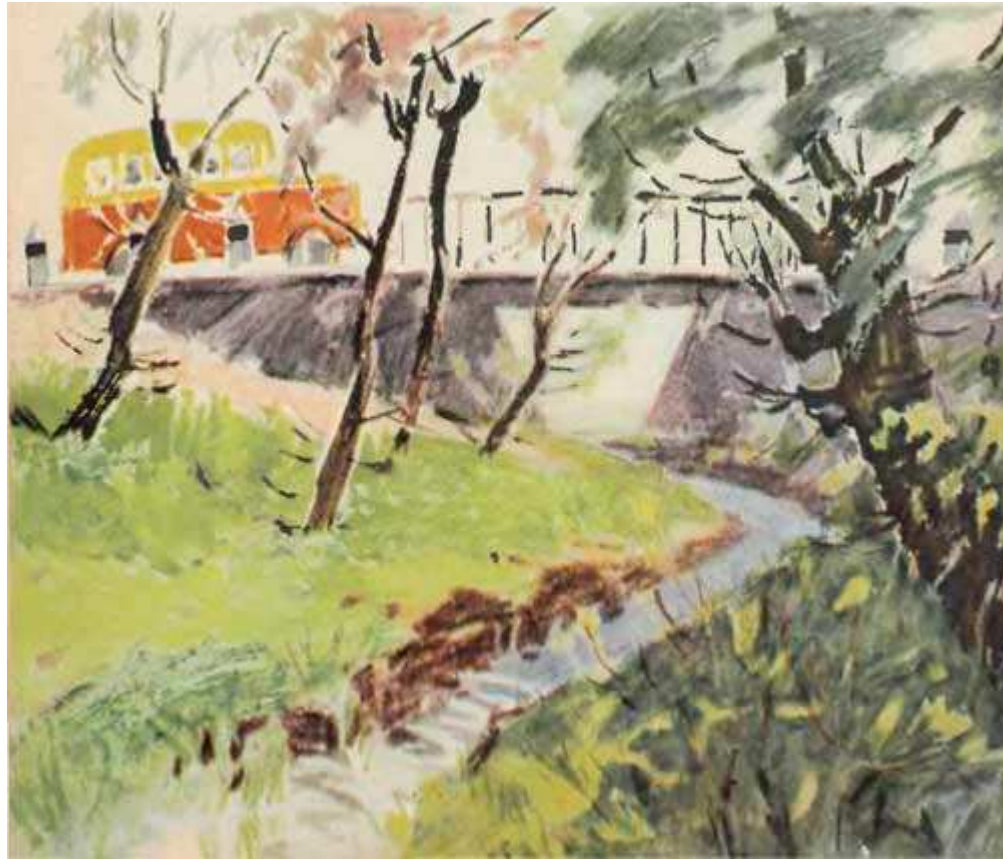
ונשכב לרוחב הנהר.
עכשיו צריך היה להוריד את הענפים.
הרגליים נתקלו בהם והם הפריעו לעבור.

אך אחרי שסימה הוריד את הענפים היה
עוד יותר קשה ללכת. לא היה במה
להאחז. רק תחליק קצת ותפול. במיוחד
בשלג.
סימה החליט לעשות מעקה.
סבא עזר.

ארוכה כשיש דרך
יותר קצרה?
ואז סימה פיצ'וגין
החליט להפיל את
הערבה הישנה שעל
החוף. היה לו גרזן
טוב. סבא בעצמו
השחיז אותו.
וסימה התחיל לחתוך
את הערבה.
לא קלה הייתה
העבודה. הערבה
הייתה שמנה מאוד.
לא ניתן לחבק אותה
בשניים. רק למחרת
העץ נפל. התמוטט

יכלו לתת שם חזק. נאמר "גשר בטון" או משהו דומה. ובכל זאת המשיכו לקרוא לו כמו קודם - גשר פיצ'וגין. ולאף אחד לא יעלה על דעתו שאת הגשר אפשר לקרוא אחרת.
ככה זה בחיים.

התקבל גשר נהדר. עכשיו לא רק הילדים, אלא גם תושבים אחרים התחילו ללכת מכפר לכפר בדרך הקצרה. ואם מישהו רצה ללכת סביב היו אומרים לו: "לשם מה ללכת קילומטרים לשווא. לך דרך גשר פיצ'וגין!"
התחילו לקרוא לגשר לפי שם משפחה של סימה - גשר פיצ'וגין. וכשהערבה נרקבה והיה מסוכן ללכת עליה, הקולחוז העמיד שם גשר של ממש. מעץ טוב. אבל לגשר קראו כמו קודם - פיצ'וגין.
אחרי כן החליפו את הגשר. התחילו לעשות כביש. הכביש עבר את נהר ביסטריצה בדיוק לפי אותו השביל שבו הילדים הלכו לבית הספר.
בנו גשר גדול. עם מעקי ברזל. לגשר כזה